

Prelatovo pismo (maj 2010)

Prelat nam kliče, naj nemirnost vsakdanjega življenja položimo k nogam svete Marije, kakor je tolikokrat storil sveti Jožefmarija.

19. Maj. 2010

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Začenjamo mesec, posvečen še posebno Devici Mariji, znotraj Marijinega leta, ki ga obhajamo v Delu. Naše srce in misli se

nemudoma obrnejo k sveti Mariji, Božji materi in naši materi, da bi se ji zahvalili za nešteta uslišanja, ki jih nenehno prejemamo po njenem posredovanju. Za nekatera vemo, ostalih pa se sploh ne zavedamo; toda nič ni bolj gotovega kot to, da nam hoče Bog zaklade svoje milosti podeliti preko presvete Device, da bi še bolj počastili njegovo mater, ki je vedno v tesni povezanosti in odvisnosti od njenega Sina. »Marijino materinsko posredovanje ne zasenči edinstvenega in popolnega Kristusovega posredovanja,« je pojasnil Janez Pavel II., ko je komentiral nekatera besedila Drugega vatikanskega koncila. »Ravno nasprotno,« dodaja, »Marija, daleč od tega, da bi bila ovira za izvrševanje edinstvenega Kristusovega posredovanja, poudarja njegovo rodovitnost in učinkovitost.«[1]

V teh dneh smo ji hvaležni – oprostite za kratko oddaljitev od teme – predvsem za duhovniško posvečenje dvaintridesetih vaših bratov, katerim bom 8. maja podelil mašniško posvečenje v baziliki svetega Evgenija. Molímo k Devici Mariji zanje in za vse duhovnike.

Zgodovina krčanske duhovnosti je polna primerov, ki izražajo materinsko zaščito naše Gospe nad njenimi otroki, katerim pomaga s posebnimi milostmi. Najstarejša marijanska molitev, *Sub tuum præsidium*, ki jo je tolikokrat ponavljal sveti Jožefmarija, izvira iz tretjega stoletja in izraža to zaupno gotovost: »Pod tvoje varstvo pribežimo, o sveta Božja porodnica, ne zavrzi naših prošenj v naših potrebah, temveč reši nas vselej vseh nevarnosti, o častitljiva in blagoslovljena Devica.«[2]

Vsi smo v svojem življenju izkusili dobrodejno prisotnost svete Marije, da bi se približali Gospodu. Iz tega razloga ter zato, ker je tega vredna – ni namreč bolj dostojanstvenega človeka kot je Devica Marija; bolj kot Ona samo Bog – ji nikoli ne bomo dovolj hvaležni za njeno bdenje nad nami, niti je nikoli ne bomo slavili tako, kot bi morali. Sveti Jožefmarija je kot nadaljevanje krščanske tradicije dejal: **»V preteklih stoletjih je teologija razvijala trditev, ki povzema ljubezen kristjanov do Božje matere: de Maria, numquam satis, nikoli ne bomo preveč govorili in pisali o dostojanstvu Nje, ki je dala svoje meso in svojo kri drugi osebi presvete Trojice.«**[3]

Ti razlogi sestavljajo temelj marijanske pobožnosti, ki po vsem svetu najbolj opazno cveti v teh tednih. V našem primeru se jim pridružijo še drugi posebni razlogi, ki

nas vabijo, da se s posebno ljubeznijo obračamo k naši Materi. V mislim imam dve obletnici v tem mesecu: obletnica prvega romanja našega Očeta v Sonsoles leta 1935 ter obletnica njegove devetdnevnice pred Guadalupško Marijo v letu 1970. Hvaležen spomin na te dogodke, ki so že del zgodovine Opus Dei, nas spodbudi k razmišljanju o tem, da je – kakor poudarja Benedikt XVI. –, **»z učlovečenjem Božjega Sina večnost vstopila v čas (...). Kristus, Božji in Marijin sin, se je – če se tako izrazimo –, 'dotaknil' časa, in od njega je čas prejel nov in presenetljiv pomen: postal je čas rešitve in milosti.«**[4] Kot zaključuje papež, moramo zato **»različne preobrate v našem življenju – pomembne in majhne, preproste ali zagonetne, vesele ali žalostne – postaviti v znamenje odrešenja in sprejeti klic, ki nam ga namenja Bog, da bi nas vodil k cilju, ki je onkraj meja časa: večnost.«**[5]

Oba datuma iz naše zgodovine, o katerih želim govoriti, zelo jasno izražata ta božji vstop v zgodovino človeštva, in konkretno v zgodovino tega deleža Cerkve, Opus Dei.

2. maja 1935 – jutri se bo dopolnilo 75 let –, je sveti Jožefmarija začel z običajem majskih romanj, iz katerih so izšli toliki duhovni sadovi. Od takrat so se milijoni ljudi naučili Devici Mariji prinašati svojo otroško ljubezen s pridihom zaupljivosti. Predlagam, da se v tem mesecu bolj potrudimo, da bi nas na teh marijanskih obiskih spremljali mnogi prijatelji. Mariji se želimo zahvaliti za njeno bdenje nad Cerkvijo in nad vsakim od njenih otrok.

Običajen zaupen odnos do naše Gospe je jasen dokaz, da duša diha krščansko okolje. Morda res obstajajo napake na naši poti – na Zemlji ni nihče popoln –, toda kdor

vztrajno moli k Devici Mariji, morda tako, da izgovarja molitve, ki se jih je naučil v otroštvu in jih ni opustil, dokazuje, da je v njegovem srcu krščanski dih, in naša Mati mu bo pomagala: zdaj in ob uri naše smrti, kakor molimo v zdravamariji.

Želimo si tudi druge “okužiti” z otroško ljubeznijo do svete Marije. Če povabimo naše znance, prijatelje, sorodnike, da nas pospremijo na majsko romanje, jim to lahko pomaga odkriti veselje in mir, ki ga naša mati izlije v dušo tistih, ki se prepoznajo kot njeni otroci. Ko bi vsaj mnoge ženske in mnogi moški pridobili navado, da bi dnevno molili sveti rožni venec! Ali odločno premagujemo človeške ozire in začenjamo s takšnimi pogovori? Ali nas ljubezen do Marije vzpodbuja k temu, da hočemo dobro ljudi?

V tem mesecu se bo dopolnila še druga obletnica, zelo pomenljiva za

našo družino – štirideset let od potovanja našega Očeta v Mehiko, da bi tam molil pred Guadalupško Marijo. Spominjam se presenečenja in veselja tistih, ki smo bili prisotni ob njem, ko nam je 1. maja 1970 naznanil, da se je odločil iti na to potovanje. Takoj je naročil, naj se opravi vse potrebno, in 15. maja je v zgodnjem jutru prispel na mehiška tla. Spodbujala ga je njegova ljubezen do Cerkve, do papeža, do ljudi, in želel je položiti namene svojega srca v roke Device Marije. To je pojasnjeval s temi besedami: **»Kaj prosi Oče? No, Oče pri nogah naše matere svete Marije, vseмогоčne priprošnjice, prosi za mir na svetu ter za svetost Cerkve, Opus Dei in vsakega od njegovih hčera in sinov.«**[6]

Že med letom proti Ameriki je bilo opaziti intenzivno zbranost našega ustanovitelja. In takoj, ko smo prispeli v Mehiko, čeprav je bila ura

še le tri zjutraj, je izrazil željo, da bi šel nemudoma molit pred Guadalupško Marijo. To ni bilo mogoče, ker je bila ob teh urah bazilika zaprta. Toda takoj ko so mu zdravniki in njegovi sinovi to dovolili – da bi se prej prilagodil na višinsko in časovno spremembo, se je odpravil v *Villo*, kamor so ga spremljali nekateri od njegovih sinov. To je bil njegov prvi obisk v *México D.F.* Potem, ko je pozdravil Jezusa v presvetem zakramentu, je pokleknil v prezbiteriju in se ves prevzet zadržal v molitvi približno poldrugo uro. Medtem se je cerkev počasi napolnjevala s hčerami in sinovi našega Očeta, sodelavci in prijatelji, ki so želeli moliti skupaj z našim ustanoviteljem.

Ker se je ta molitev podaljševala, je don Pedro Casciaro, ki je bil takrat svétnik, opozoril našega ustanovitelja na to, kar se je dogajalo. Naš Oče je, ker se je izogibal

“predstavam”, prekinil svoj pogovor pred Marijino podobo in prosil, da bi se poiskal kakšen način, da bi se izognili tej majhni neprijetnosti. Od naslednjega dne naprej in ves preostali čas devetdnevnice je uporabljal majhno, nekoliko neudobno tribuno, ki pa je imela to prednost, da je bila postavljena na srednji višini, precej blizu podobe naše Gospe ter odmaknjena od pogledov ljudi. Tam se je sveti Jožefmarija lahko v miru obračal na Guadalupško Marijo, z velikanskim zaupanjem, ko je naglas govoril z njo, da bi ji pokazal potrebe svojega srca. Hvala Bogu smo si lahko zabeležili, kar je govoril v tistih trenutkih pogovora z Devico Marijo, v katerega je povabil k sodelovanju tudi tiste, ki smo bili tam.

To je bila otroška molitev, izraz popolne predanosti božji volji, in hkrati vztrajna kakor molitev majhnega in zaupljivega otroka. Prvi

dan devetdnevnice na tribuni, 17. maja, potem ko se je za nekaj minut zadržal v osebni meditaciji, je želel, da bi skupaj zmolili vse tri dele rožnega venca, in po vsaki skrivnosti smo se za trenutek zadržali v tišini. Na koncu je prebral nekaj odlomkov iz evangelija, v katerih Gospod vztraja pri potrebnosti prosilne molitve. Povzemam samo nekaj besed iz te molitve, katero ste gotovo brali in premišljevali – vsaj kakšen del – že ob drugih priložnostih.

»Jezus nam pravi: vse, kar z zaupanjem prosimo v molitvi, se nam bo dalo. In vere nam ne manjka, ker nam jo daješ ti, Gospod. Ta obljuba, polna gotovosti, nikoli ne preneha veljati, ker njegove besede, Gospodove besede, ne preidejo. Tukaj smo, v prisotnosti na tisoče duš, in prišli smo prositi, prositi kakor prosi majhen otrok, ki je prepričan, da ga morajo uslišati.

*Prosímo kakor majhen otrok,
kakor ena majhna družina, in rad
bi, da bi bilo Delo vedno takšno:
majhna, tesno povezana družina,
pa čeprav smo razširjeni povsod.
In zahtevajoč te prosimo po
posredovanju tvoje matere, ker
vemo, da nas moraš uslišati.
“Iterum dico vobis,” nam pravi
sveti Matej, “quia, si duo ex vobis
consenserint super terram, de
omni re quamcumque petierint fiet
illis a Patre meo qui in cœlis
est” (Mt 18, 19). Sedaj molimo in
prosimo, združeni z ljudstvom, ki
je sedaj tukaj, z duhovnikom, ki
obhaja sveto mašo, s češčenjem, ki
je namenjeno tvoji Materi. Tako ti
pravimo mi in tako ti govorijo na
vseh zemeljskih poteh, z veliko
vere in z upanjem, da nas slišiš. To
je nenehna molitev ljudi vseh
stanov, vseh ras, vseh jezikov.
Njihova molitev je naša molitev, in
k Tebi, Gospod, se preko tvoje
matere obračano z nenehno*

prošnjo. S temi besedami vam dajem povod, da bi čutili odgovornost za to, da bi še naprej pritiskali na Gospoda, tudi kadar je duša hladna in ji je težko živeti dialog z Njim. Kljub naši šibkosti, kljub temu, da ne vemo, kaj naj rečemo; da bi se uresničilo, je dovolj, da mu hočemo govoriti, in dosegli bomo, kar potrebujemo«[7].

Ustavimo se za trenutek, moje hčere in sinovi, in poglejmo, ali v teh trenutkih in vedno nadaljujemo molitev našega Očeta, če smo tesno združeni z njegovo molitvijo za Cerkev in za Delo, ki je v nebesih postala večna. Nič hudega, če se včasih počutimo hladne, izsušene, ko je videti, da srce ne spremlja naših trenutkov premišljevalne ali ustne molitve. Tako nam je to pomagal opaziti sveti Jožefmarija: ***»Naj vas ne skrbi, vztrajam, če ni gorečnosti, če se vam je težko vživeti v molitev.***

Smo kakor vojaki na straži, ki izpolnjujejo svojo nalogo; kakor vojaki, vendar kot otroci. Če ne vemo, kaj bi rekli, vemo pa, da moramo moliti, molimo kakor vojaki, toda kakor otroci, z vero. Zdaj Ga spominjamo, pa čeprav samo z ustnicami, naj izpolni svojo besedo, da prosimo zato, da bi nas uslišal; res je, da je to zahteva, toda otroška zahteva, ki jo namenjamo Očetu, in zanašamo se na obljubo njegovega Sina. In seveda se zatečemo k naši materi, k njenemu vsemogočnemu posredovanju: Mati, usliši nas!«[8].

Mislím, da vsakdo od nas želi moliti ali se naučiti moliti tako, s prav takšnim popolnim zaupanjem in izročitvijo naši nebeški materi. V tem času, kakor sem že tolikokrat spomnil, moramo nenehno obnavljati prošnjo za Cerkev, za papeža in njegove sodelavce; za

škofe, za duhovnike in vse božje ljudstvo. Poskušajmo na romanjih v tem mesecu z veliko intenzivnostjo ponesti te namene k naši Gospe. Če bi ljudje, s katerimi se srečuješ, poznali tvojo ljubezen do svete Marije, misliš, da bi se počutili povabljeni, da jo imajo radi, da se zatekajo v njeno varstvo?

Toda moliti moramo polni zaupanja, s tisto vero, ki lahko premika gore, kakor je zatrdil Gospod. Še naprej poslušajmo našega Očeta v tisti molitvi, ki jo je prvič izrekel naglas pred Guadalupško Devico Marijo:

»“*Omnia quaecumque orantes petitis, credite quia accipietis, et evenient vobis*” (Mk 11, 24). Za vse, kar molite in prosite, verjemite, da ste že prejeli, in se vam bo zgodilo. Se vam bo zgodilo! To so besede, ki nam dajejo gotovost. Govoril je njen sin, njen sin, ki ne more lagati! Z naše strani pa je potrebna vera. Vera, ki jo že

***imamo, zato smo prišli prosit!
Poleg tega ji ob tej prošnji rečemo:
Adauge nobis fidem! (Lk 17, 5).
Treba je vztrajati, znova in znova,
spet in spet, vedno, kot pri naših
materah takrat, ko smo bili
majhni, enako! In tisti, ki smo
sedaj tukaj, prosimo za vse in v
imenu vseh, tudi kadar se osebno
nahajamo v trenutkih brez
gorečnosti, ko nam je težko
spregovoriti, da bi ti povedali, kar
bi radi. “Omnis enim qui petit
accipit, et qui quærit invenit, et
pulsanti aperietur” (Lk 11, 10).
Kristus ponovno spregovori, kakor
nam je zapustil zapisano sveti
Luka. Tako jasno nam je povedal,
da ne bi pozabili: kdor prosi, se mu
bo dalo. Zato moramo še naprej
prositi in moramo si upati prositi
z zaupanjem, zahtevati. Zato smo
prišli sem, in zato se moramo
potruditi, da bo naša molitev
neprestana, trmasta. Naša mati,
Ti posreduj za nas, in vodi nas k***

temu, da bomo prosili vedno več. »[9]

Tukaj se bom ustavil, moje hčere in sinovi, čeprav se je molitev našega Očeta nadaljevala še kar nekaj časa. Toda ne morem nehati spominjati, da bomo v drugem delu tega meseca praznovali predvsem tri zelo pomembne liturgične slovesnosti: Gospodov vnebohod, prihod svetega Duha na Binkošti in presveto Trojico. Devica Marija nas bo, če se bomo zatekli k njej, vzpodbudila, da se bomo bolje pripravili in izkoristili te praznike, kakor je naredila že s prvimi Jezusovimi učenci. Jasno mi je, da je po njenem skritem in tistem življenjem Gospod hotel, da bi bila prisotna, ko se je v dvorani zadnje večerje razodela Cerkev, da bi apostoli izkusili, kako je treba ljubiti Jezusa, sveto Trojico.

Zadnji dnevi meseca maja bi nas morali vzpodbuditi k temu, da bomo

temeljito okušali liturgično slovesnost Binkošti. Vztrajajmo skupaj z Njo, ki je mati Cerkve in tempelj svetega Duha; to bo vedno najboljši način, da sprejmemo darove in sadove Tolažnika. In kakor vedno, vas prosim, da ponesete moje namene – v njih je vsak in vsaka izmed vas – k sveti Mariji, posrednici in proseči Vsemogočnosti, da bi se bolje združili z intimnostjo Boga Očeta, Boga Sina in Boga svetega Duha.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. maj 2010.

[1] Janez Pavel II., Marijanska kateheza na splošni avdienci, 1. 10. 1997.

[2] Molitveno bogoslužje, Marijin
spev

[3] Sveti Jožefmarija, članek *La
Virgen del Pilar*, objavljen po njegovi
smrti v *Libro de Aragón*, Zaragoza,
1976.

[4] Benedikt XVI., homilija ob koncu
leta, 31. 12. 2009.

[5] *Prav tam*. [6] Sveti Jožefmarija,
oktober 1970.

[7] Sveti Jožefmarija, Zapiski z
molitve v Villa de Guadalupe, 17.5.
1970.

[8] *Prav tam*. [9] *Prav tam*.

.....